

מסכת בכורות

פרק ו'

א. על אלו מומין שותחטין את הבכור, נפגמה אזנו מן הפסחים, אבל לא מן קעור, נסדקה אף על פי שאין חסירה, נסדקת מלא כרישינה, או שיבשנה. איזו היא יבשה, כל שחתקב ואינה מוציאה טפת דם.

רבי יוסי בן משולם אומר, יבשה, שחתהא נפרכת:

ב. ריס של עין שחתקב, שחתקם, שחסדק, הרי ביענייך דק, תבלול, חלazon נחש, וענבר. ואיזהו תבלול, לבן הפסיק בפירא ונכנס בשחור. בשחור ונכנס בלבן, אין מום, שאין מומים בלבן:

ג. חורוד והמים הקבועים. איזהו חורוד הקבוע, כל שחשתה שמנוגים يوم. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, בזקין אותו שלשה פעים בתוך שמנוגים يوم. ואלו הם מים הקבועים,أكل לה וייבש של גשםים, לה וייבש של שלחים. אכל הייבש ולאחר כן אכל הלח, אין מום, עד שיأكل הייבש אחר הלח:

ד. חָטָמוֹ שְׁנַקְבָּה, שְׁגַפְגָם, שְׁגַסְדָק, שְׁפַתּוֹ שְׁנַקְבָּה, שְׁגַפְגָמָה,
שְׁגַסְדָקָה, חָטִיו הַחִיצּוֹנוֹת שְׁגַפְגָמוֹ אוֹ שְׁגַמְמוֹ, וַהֲפִנִימִיּוֹת שְׁגַעְעָקָרוֹ.
רַבִי חַנִינָא בֶן אֶנְטִיגָנוֹס אָוּמֵר, אֵין בּוֹדָקֵין מִן הַמִתְאִימּוֹת וְלִפְנִים,
אַף לֹא אֶת הַמִתְאִימּוֹת:

ה. גַפְגָם הַזּוּבָן, אוֹ עָרִיה שֶׁל גַקְבָה בַמְקֻדְשִׁים, גַפְגָם הַזּוּבָן מִן
הַעֲצָם, אֲבָל לֹא מִן הַפְּרָק, או שְׁהִיה רָאשׁ הַזּוּבָן מְפִצְיל עֲצָם, או
שְׁיִש (בָשָׂר) בֵין חַלִיא לְחַלִיא מֶלֶא אַכְבָעָ:

ו. אֵין לוֹ בִיצִים, (או) אֵין לוֹ אֲלָא בִיצָה אַחַת. רַבִי יִשְׁמָעָאֵל
אָוּמֵר, אִם יִשׁ לוֹ שְׁנֵי כִיסֵין, יִשׁ לוֹ שְׁתֵי בִיצִים. אֵין לוֹ אֲלָא כִיס
אַחַד, אֵין לוֹ אֲלָא בִיצָה אַחַת. רַבִי עֲקִיבָא אָוּמֵר, מַשְׁיִבּוּ עַל עַפְיוֹז
וּמַמְעָד, אִם יִשׁ שְׁם בִיצָה, סֹפֶה לְצַאת. מַעֲשָׂה שְׁמַעַה וְלֹא יִצְאָת,
וְגַשְׁתָּ וְגַמְצָאת דְבוּקָה בְכָסְלִים, וְהַתִּיר רַבִי עֲקִיבָא וְאָסֶר רַבִי
יְוחָנָן בֶן נוֹרִי:

ז. בַעַל חִמְשׁ רְגִלִים, או שְׁאֵין לוֹ אֲלָא שֶׁלֶשׁ, וּשְׁרְגִלְיוֹ קְלוֹטוֹת
כַשְׁלַחְמָר, וְהַשְׁחִיל, וְהַכְסִיל. אֵיזָהו שְׁחִיל, שְׁנַשְׁמַטָה יִרְכֹו. וְכְסִיל,
שְׁאַחַת מִירְכּוֹתִיו אֲבוֹהָה:

ח. נְשִׁבר עַצְם יָדוֹ, וְעַצְם רְגָלוֹ, אֲפִלְלָל פִי שְׁאַינוֹ גָּכָר. מַוְמִין אֲלֹו
מִנָה אִילָא בִיבָנָה, וְהַזְדוֹ לֹו חַכְמִים. וְעוֹד שְׁלַשָה הַוִיסִיפָה. אָמְרוּ לוֹ,

לא שמענו את אלו. את שגלו עינו עצל אדם, ופיו דומה לשול חזר, ושבט רב המדבר של לשונו. בית דין של אחריםונו אמרו, הרי אלו מומין:

ט. מעשה שהליך הפתחון עוזף על העליון, ושלח רבו שמעון בן גמליאל לחייבים ואמרו, הרי זה מום. אז הaggi שהיתה כפולה, אמרו חכמים, בזמן שהיא עצם אחד, מום. ואם אינה עצם אחד, אינה מום. רבי חנינא בן גמליאל אומר, זנבaggi שהיא דומה לשול חזר, ושיאנו בה שלוש חליות, הרי זה מום:

י. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, את שיבלה בעינו, ושבטgam עצם ידו, ועצם רגלו, ושבטסק עצמו שבפיו. עינו אחת גדולה וחתת קטנה, אזנו אחת גדולה וחתת קטנה, במראה אבל לא במדה. רבי יהודה אומר, אחת מביציו גדולה כשתים בחברתה, ולא הודה לו חכמים:

יא. זנב העגל שאינה מגעת לערכוב, אמרו חכמים, כל מרבית העגלים כן, כל זמן שהוא מגדיין הם נמותחות. לאיזה ערכוב אמרו, רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, לערכוב שבאמת הירך. על אלו מומין שוחטין את הבכור, ופסולי המקדשין נפקין עליהם:

יב. אלו שאין שוחטין עליהם לא במקדש ולא במדינה, חורוד והם שאינם קבוזין, וחטיו הפתימיות שנפגמו, (אבל לא שנעקרו, ובעל גרב, ובעל יבלת, ובעל חזית, ותיקו, וחולה, ומזהם, ושנעבה בו עברה, וש晦מת את האדם (על פי עד אחד או על פי הבעלים), וטמות, ואנדרוגינוס, לא במקדש ולא במדינה. רבינו ישמעאל אומר, אין מום גדול מזה. וחכמים אומרים, אין בכור,

אלא גזז ונעבד: